

Joszif Brodskij

1971. december 24.

*Ma az üzlet a mágusoké.
A tömeg becipelte a hólét,
A kilónyi szaloncukorért
rohamozza a pultot a jónép.
A motyó alatt roskad a váll,
ki-ki mágus és dromedár.*

*Szatyor, zsák, batyu, táska kering,
csalé nyakravaló, suta sapka,
szagok: vodka, fenyőfa, hering,
mandarin, fahaj, illatos alma.
Arcok káosza. Hódara hullt,
Betlehembe nem látszik az út.*

*S cipelik a szerény adományt,
felugornak a buszra, rohannak,
kapun, udvarok kútjain át,
bárha tudják, hogy üres a barlang.
Se barmok, se jászol, se a Szűz,
ki fölött arany glória tűz.*

*Üres űr. S ekkor fény tör elő
puszta gondolatára – sehonnan.
S ha Heródesben nő az erő,
a csodát segíti akaratlan.
Ez a furcsa rugó löki meg
a karácsonyi gépezetet.*

*Bizony, erre az ünnep, az Ő
közeledtére készül az asztal,
s noha még nem a csillag a fő,
tele emberi jó akarattal,
aki vár, és ezt látni lehet,
és már égnek a pásztortüzek.*

*Dől a hó. Kürtöl, füstöt okád
a kürtő. A kemencefal éget.*

*A Heródes iszik. Az anyák
menekítik a kis csecsemőket.
Ki jövel? Titok. S hátha szívünk
fel se ismeri, kit keresünk?*

*De az ajtóban megjelenik
egy kendős alak a ködös éjben,
és a szíved megtöltekezik,
benne, érzed – elillan a szégyen –:
ott a Kisdéd s a Lélek, a Szent,
s nézd: a csillag is ég odafent.*

Fenyvesillat és vad fagy a tajga

Jelizaveta Leonszkajának

*Fenyvesillat és vad fagy a tajga.
Jól jön a szőrme vagy pufajka.
Hóbuckák közt, hogy vánszoroghass,
Nem teve kell, hanem málhás szarvas.*

*Északon itt, ha félik is Istent,
Annyira csak, akár a smasszert
A sitten, ahol torkig lakatnak,
S kéretlenül repetát is adnak.*

*Délen, ahol nyoma sincs a télnek,
Tisztelik Krisztust: ő is lelépett.
Homoksivatagban jött világra,
S hírlík, halála se otthon várta.*

*Testvérek, imára, borral, kenyérrel,
Hogy élünk, felettünk a szabad éggel,
És ha elég a földi rabság,
Vár szökevényre a tág magasság.*

Havazik zuhogón...

*Havazik zuhogón, kiszorul a világ.
A detektívek kedve betelhet.
Fecsegő nyomokon, hogyha most nekivágsz,
sikerül magadat lefülelned.*

*Hanem erre jutalmat nem ád a világ.
Körülötted csendfalu zárka.
Mennyi fényt fogadott be e csillagszilánk –
Menekülteket éjjeli bárka.*

*Vigyázz, meg ne vakulj. Te is pária vagy,
cudar, átkozott, fekete bárány.
Zsebeidben egy huncut garas se maradt.
A lehelleted ködfejú sárkány.*

*Inkább új nazorénusként mondj egy imát
Ama mágusokért, akik önként
Hódolni sietnek földrészekén át,
És a bölcsőkben a csecsemőkért.*

Soproni András fordításai